

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 726/2016-53

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, sudcu Milana Lalíka a sudkyne Marianny Mochnáčovej prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátkou JUDr. Alenou Zadákovou, advokátska kancelária Alena Zadáková a spol., Kováčska 32, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 12, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 Co 276/2012-650 z 19. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] podľa čl. 12, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 Co 276/2012-650 z 19. júna 2013 p o r u š e n é b o l i .

2. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1 Co 276/2012-650 z 19. júna 2013 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 768,77 € (slovom sedemstošesťdesiatosem eur a sedemdesiatsedem centov) na účet ich právnej zástupkyne JUDr. Aleny Zadákovej, advokátska kancelária Alena Zadáková a spol., Kováčska 32, Košice, v lehote jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu.

4. Sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. októbra 2016 doručená a podaním doručeným ústavnému súdu 25. októbra 2016 doplnená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]; [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]; [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (spolu ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 12, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Co 276/2012-650 z 19. júna 2013 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Cdo 28/2014-526 z 30. júna 2016 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva:

«Pôvodná žalobkyňa [REDAKOVANÉ]... (právny predchodca a matka sťažovateľov v zmysle Osvedčenia o dedičstve, sp. zn. 39 D 737/2013, zo dňa 15.9.2014) sa žalobou doručenou Okresnému súdu Košice II dňa 18.10.2006 domáhala proti žalovaným 1. [REDAKOVANÉ], 2. [REDAKOVANÉ], 3. [REDAKOVANÉ] určenia, že kúpna zmluva uzavretá dňa 21.3.2006 medzi pôvodnou žalobkyňou ako predávajúcou, zastúpenou na základe plnomocenstva [REDAKOVANÉ] a kupujúcou [REDAKOVANÉ] o predaji nehnuteľností zapísaných v Katastri nehnuteľností pre kat. úz. [REDAKOVANÉ] ako parcela č. [REDAKOVANÉ] o výmere [REDAKOVANÉ] a parcela č. [REDAKOVANÉ] o výmere [REDAKOVANÉ] ovocné sady, zapísaných na [REDAKOVANÉ] vo veľkosti podielu 1/1 (ďalej „nehnutel'nosti“) je neplatná.

... Pôvodná žalobkyňa v 41. týždni roku 2006 zistila, že podvodným spôsobom došlo k prevodu jej vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, pričom úkony spojené s prevodom nehnuteľností realizoval žalovaný v 2. rade ([REDAKOVANÉ]), ktorého... nikdy... nesplnomocňovala na žiadne právne úkony. Na základe toho sa... domáhala určenia, že kúpna zmluva o predaji nehnuteľností je absolútne neplatná...

Vlastnícke právo k nehnuteľnostiam bolo prevádzané na ďalšie osoby. Žalovaná [REDAKOVANÉ] uzatvorila kúpnu zmluvu dňa 10.4.2006, ktorou... predmetné nehnuteľnosti odpredala [REDAKOVANÉ]. [REDAKOVANÉ] ich kúpnu zmluvou zo dňa 23.5.2006 odpredal žalovanému v 3. rade [REDAKOVANÉ]. [REDAKOVANÉ] scudzil predmetné nehnuteľnosti kúpnu zmluvou zo dňa 14.6.2007, čím bolo vlastnícke právo prevedené na nového kupujúceho [REDAKOVANÉ]... [REDAKOVANÉ] zároveň zaťažil predmetné nehnuteľnosti vecný právom a to záložným v prospech [REDAKOVANÉ]. Tieto zmeny reflektovala pôvodná žalobkyňa návrhom zo dňa 12.9.2007, ktorým žiadala o zmenu žalovaných osôb a zmenu petitu, pričom jej bolo zo strany Okresného súdu Košice II vyhovené.

Následne [REDAKOVANÉ] kúpnu zmluvou zo dňa 18.9.2007 previedol spoluvlastnícky podiel vo výške 1/1000-iny [REDAKOVANÉ], ktorý vystupoval aj ako záložný veriteľ k predmetným nehnuteľnostiam. Na základe poverenia zo dňa 12.9.2007 viedol súdny exekútor [REDAKOVANÉ] exekúciu (38Er 2465/2007, Ex 1842/07) v prospech oprávneného [REDAKOVANÉ], proti povinnému [REDAKOVANÉ] na vymoženie pohľadávky vo výške 1.750.000 Sk s prísť na základe exekučného titulu - notárskej zápisnice spísanej na Notárskom úrade [REDAKOVANÉ] dňa 11.9.2007 č. N 373/2007, Nz 35781/2007. Už dňa 21.9.2007 bol vydaný príkaz na vykonanie exekúcie predajom

nehnuteľností, spoluvlastníckeho podielu povinného [REDAKOVANÉ] vo výške 999/1000. Dňa 1.10.2007 bola vydaná vyhláška, ktorou bol stanovený termín dražby na deň 5.11.2007 o 9.00 hod, pričom sa mal dražiť vyššie uvedený spoluvlastnícky podiel za cenu stanovenú znaleckým posudkom. Dňa 4.10.2007 sa dostavil jediný spoluvlastník nehnuteľnosti [REDAKOVANÉ] a preukázal zloženie ceny spoluvlastníckeho podielu priamo na účet Exekútorského úradu [REDAKOVANÉ], tento následne zrušil dražbu, ktorá sa mala konať dňa 5.11.2007.. 23.10.2007 sa stalo uznesenie o schválení nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu sp. n. 38Er 2465/07, EX 1842/07 právoplatným. Tým [REDAKOVANÉ]...nadobudol vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam v podiele 999/1000, čím sa stal jej vlastníkom v celosti. [REDAKOVANÉ] ako predávajúci previedol kúpnu zmluvou zo dňa 19.3.2008 vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v podiele 1/1 na kupujúcu [REDAKOVANÉ]. Vklad vlastníckeho práva bol povolený dňa 16.4.2008 pod č. V:3161/08. Tieto zmeny pôvodná žalobkyňa reflektovala procesným návrhom zo dňa 23.6.2009, ktorému bolo zo strany Okresného súdu Košice II. vyhovené a na základe ktorého bol ustálený okruh účastníkov, kedy na strane žalovaných vystupovala [REDAKOVANÉ]. Tá je výlučnou vlastníčkou predmetných nehnuteľností do dnešného dňa.

... [REDAKOVANÉ] bol v zmysle právoplatného rozsudku Okresného súdu Košice II, sp. zn. 5T/110/2010, zo dňa 20.4.2011, uznaný za vinného, že dňa 21.3.2006 na presne nezistenom mieste na základe sfaľšovaného splnomocnenia zo dňa 13.3.2006, ktorým mal byť splnomocnený [REDAKOVANÉ] uzavrel kúpnu zmluvu medzi predávajúcou [REDAKOVANÉ] a kupujúcou [REDAKOVANÉ], ktorej predmetom bol prevod predmetných nehnuteľností. Táto skutočnosť bola konajúcemu exekučnému Okresnému súdu Košice II oznámená a známa.

Zo zhodných výpovedí [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] vyplynulo, že [REDAKOVANÉ] kúpil dňa 23.5.2006 predmetné nehnuteľnosti od [REDAKOVANÉ] za 1.000.000 Sk, ktorú čiastku si požičal od svojho brata [REDAKOVANÉ]. Kúpna cena pri tomto prevode mala byť uhradená v hotovosti. Ako vyplýva z kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľností uzavretej dňa 21.2.2007 medzi [REDAKOVANÉ] ako predávajúcim a [REDAKOVANÉ] ako kupujúcim (jeho bratom), kúpna cena bola rovnako dohodnutá vo výške 1.000.000 SK, pričom tá mala byť uhradená započítaním na pohľadávku kupujúceho voči predávajúcemu znejúcu na vrátenie pôžičky vo výške

1.000.000 Sk. Týmto započítaním mal [REDACTED] uhradenú pôžičku, ktorú poskytol bratovi. Sám však ostal dlžný [REDACTED], ktorý mu mal na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 23.5.2006 požičať sumu 1.750,000 Sk. Pôžička mala byť poskytnutá v hotovosti niekoľko dní pred dátumom 23.5.2006. [REDACTED] požičanú sumu 1.000.000 Sk následne mal požičať svojmu bratovi [REDACTED] (ako je uvedené vyššie) na kúpu pozemkov a 750.000 potreboval pre seba. K jedinej bezhotovostnej platbe došlo keď [REDACTED] zložil cenu spoluvlastníckeho podielu na účet Exekútorského úradu [REDACTED]. Suma, za ktorú [REDACTED] nadobudol spoluvlastnícky podiel na predmetných nehnuteľnostiach v exekúcii vo výške 630.000 Sk získal ich odpredajom žalovanej [REDACTED]. V kúpnej zmluve zo dňa 19.3.2008 bola medzi účastníkmi dohodnutá cena na rovnakú sumu 630.000 Sk. [REDACTED] spoznala [REDACTED] v Cerrefoure Košice, kde bol častým zákazníkom a ona tam pracovala v butiku textilu. Tam jej mal aj ponúknuť odpredaj predmetné nehnuteľnosti. Zmluvu mala podpísať v aute a tam odovzdávať peniaze. S [REDACTED] mala priateľský vzťah od roku 2003 do 2009, keďže bývali spolu. Číže opätovne mala byť kúpna cena zaplatená v hotovosti ako pri všetkých prevodoch vlastníckeho práva v predmetnej nehnuteľnosti. V prvostupňovom a druhostupňovom konaní bolo viackrát zo strany sťažovateľov a pôvodnej žalobkyne uvádzané, že toto konanie má znaky podvodného konania, odporujúce zásade ochrany dobrých mravov a totožné s definíciou zneužívania práva.

K uzatváraniu kúpnych a následných zabezpečovacích zmlúv je právne významné, že ani jeden kupujúci si predmet kúpy nebol pozrieť, nakoľko prístup k pozemku je len cez náš dvor a všetci aktéri tohto príbehu realizovali peňažné prevody zásadne v hotovosti, napriek vysokej sume.

Pre doplnenie obrazu o organizovanosti a vopred premyslenom účelnom konaní vyššie uvedených osôb pripájame právoplatný rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 13C/97/2006 zo dňa 14.10.2016. Jedná sa o prípad s totožnými skutkovými okolnosťami, kedy totožné osoby obdobne na základe sfaľšovaného plnomocenstva previedli vlastnícke právo k nehnuteľnosti, pričom sa jedná o susediaci pozemok k predmetným nehnuteľnostiam. Vyššie uvedený rozsudok v trestnej veci, ktorým bol [REDACTED] uznaný za vinného s falošovania podpisu na plnomocenstve, obsahuje aj skutok pre tu uvedený prípad. Číže k sfaľšovaniu podpisu na plnomocenstvách došlo v jeden deň, dňa 21.3.2016

a prevod bol uskutočnený medzi rovnakými osobami. V uvedenom prípade však Okresný súd pristúpil k ochrane vlastníckeho práva a žalobe vyhovel. Rozdiel oproti tomuto prípadu je v tom, že prevod nebol uskutočnený cez dražbu.

Argumentácia konajúceho Okresného súdu Košice II. a konajúceho Krajského súdu bola k predmetu veci nasledujúca. Okresný súd Košice II v rozsudku (ďalej „prvý rozsudok“) sp. zn. 17C/139/2006-416, zo dňa 22.3.2010 rozhodol, že pôvodná žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou predmetných nehnuteľností. Pri svojom rozhodovaní vychádzal z toho, že v poradí prvá kupujúca [REDAKOVANÉ] vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam nenadobudla, pretože kúpnu zmluvu s ňou neuzavrela pôvodná žalobkyňa a jej zastúpenie [REDAKOVANÉ] pri uzatváraní kúpnej zmluvy je neplatné. Z toho dôvodu sú neplatné aj ďalšie kúpne zmluvy, pretože vo všetkých týchto prípadoch došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva od nevlastníka. Rovnako zdôvodnil aj neplatnosť nadobudnutia vlastníckeho práva [REDAKOVANÉ] zložením jeho ceny na účet Exekútorského úradu, keďže nebol spoluvlastníkom dražených nehnuteľností, zaplatením hodnoty draženého podielu nemohol vyvolať následky, ktoré s takýmto rozhodnutím spája ust. § 166 ods. 2 Exekučného poriadku, nakoľko nebola splnená základná podmienka, ktorou je existencia spoluvlastníctva.

Krajský súd... uznesením, sp. zn. 1Co/197/2010-504 (ďalej „uznesenie“), zmenil rozsudok súdu prvej inštancie. Určil, že pôvodná žalobkyňa je podielovou spoluvlastníčkou predmetných nehnuteľností v podiele 1/1000-ina a v prevyšujúcej časti rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V rámci odôvodnenia potvrdil správnosť záverov súdu prvej inštancie, avšak čo sa len prevodu nehnuteľností v slede po [REDAKOVANÉ] týka, zároveň uvádza že dôvod neplatnosti môže byť aplikovaný len v rozsahu podielu 1/1000-iny predmetných nehnuteľností. Krajský súd... vo vzťahu k podielu 999/1000-in argumentuje, že v rámci exekučného konania ide o originárny spôsob nadobudnutia. Odvolací súd uzavrel, že pre rozhodnutie o zvyšnom podiele 999/1000-in je nutné zistiť všetky okolnosti nadobudnutia vlastníctva predchodcami [REDAKOVANÉ] a tiež prevodu vlastníctva na [REDAKOVANÉ] tak, aby tieto okolnosti bolo možné vyhodnotiť komplexne z hľadiska protiprávnosti ich konania a dobrých mravov aj vo vzťahu k tomuto podielu, ktorého sa týka rozhodnutie exekučného súdu.

Okresný súd Košice II v rozsudkom, sp. zn. 17C/139/2006-615, zo dňa 23.7.2011 (ďalej „druhý rozsudok“), návrh o určenie vlastníckeho práva vo vzťahu k podielu 999/1000-in zamietol. Argumentuje, že iba zo skutočnosti, že sa zúčastnené osoby vzájomne poznali a z časového sledu udalostí nemohol vyvodit' záver o ich nedobromyseľnosti, prípadnom protiprávnom postupe a vo vzťahu k podielu 999/1000-in uviedol, že sa na [REDAKOVANÉ] vzťahuje ochrana v zmysle § 61 Exekučného poriadku. Je potrebné tiež uviesť, že povinnosť danú odvolacím súdom Okresnému súdu Košice II, čiže skúmať porušenie dobrých mravov, ten splnil len zistením, že v prípade všetkých prevodov bola zaplatená kúpna cena, preto zásada ochrany dobrých mravov nemohla byť porušená.

Krajský súd ... rozsudkom, sp. zn. 1 Co/276/2012-650, zo dňa 19.6.2013 (ďalej „napadnuté rozhodnutie“), rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Hlavnými argumentami odvolacieho súdu, bolo konštatovanie, že [REDAKOVANÉ] nadobudol vlastnícke právo originárnym spôsobom, a že súd prvej inštancie nebol oprávnený posudzovať zákonnosť priebehu exekúcie. Krajský súd sa vôbec nezaoberal na predtým poukázanými dobrými mravmi.

Následne podané dovolanie Najvyšší súd... odmietol z dôvodu jeho neprípustnosti a teda z procesných dôvodov. Uznesenie najvyššieho súdu nám bolo doručené 26. 8.2016. ...

Konaním porušovateľa, opísaného v čl. I tejto sťažnosti, boli porušené nasledujúce garantované práva:

Ad I. Právo vlastniť majetok/ právo na ochranu majetku

Krajský súd v napadnutom rozsudku vo vzťahu k určení vlastníckeho práva, a tým aj k poskytnutiu ochrany vlastníckeho práva sťažovateľov, resp. práva vlastniť majetok, argumentuje najmä tým, že žalovaná [REDAKOVANÉ] odvodzuje svoje vlastnícke právo od predchádzajúcej osoby [REDAKOVANÉ], ktorý nadobudol vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam originárnym spôsobom v dražbe. Tento názor zastávala aj žalovaná, ktorá odkazuje na svoju dobromyseľnosť a na „originálne nadobudnutie“, pričom poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR (II. ÚS 289/08), v zmysle ktorého m. m. sa vlastníkom vydraženej nehnuteľnosti k okamihu udelenia príklepu stáva vydražiteľ bez ohľadu na „pravdivosť“ vlastníctva povinného z exekúcie, ktorý bol k okamihu udelenia príklepu vedený v katastri nehnuteľností ako vlastník. Uvedenú argumentáciu prevzal aj Krajský súd v napadnutom rozhodnutí, ktorý uvádza, že tento spôsob nadobudnutia

vlastníckeho práva sa považuje v praxi za originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva. Zjednodušene je možné zhrnúť, že celé odôvodnenie napadnutého rozhodnutia vychádza z názoru Ústavného Súdu SR prezentovaného vo vyššie uvedenom rozhodnutí, na posúdení dodržania zásady *nemo plus iuris*, na ktorej je postavený náš právny poriadok čo sa prevodu/prechodu vlastníckych práv týka a na posúdení § 61 Exekučného poriadku s ohľadom na ochranu vlastníckeho práva poskytnutú Ústavou SR.

Prístup Krajského súdu k uvedeným otázkam v rámci napadnutého rozhodnutia nemožno považovať za správny a podľa nášho názoru takýto výklad a aplikácia zákonných noriem odporuje a je v rozpore s ústavným právom vlastniť majetok, resp. právom na ochranu majetku. Pre podporu uvedeného tvrdenia považujeme za dôležité detailne sa zaoberať argumentáciou na ktorej Krajský súd postavil svoje rozhodnutie.

Ad: Výklad v zmysle nálezu Ústavného súdu SR (II. ÚS 289/08) a zásady *nemo plus iuris*. Rozhodnutie Ústavný súd opiera o niekoľké české rozhodnutia, v ktorých český Najvyšší súd dospel k záveru, že príklep na verejnej dražbe je originárnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva, teda že vydražiteľ sa stáva vlastníkom v prípadoch, aj keď ním nebol povinný.

... proti tomuto názoru jednoznačne hovorí ustanovenie § 159 ods. 2 O. s. p. o účinkoch právoplatného rozsudku, teda oporu, preň určite nemožno hľadať v ustanoveniach procesného práva ako takého. Navyše súdy vytrvalo konštatujú, že ani určovací rozsudok, ktorý sa deklaruje niečie vlastníctvo, má účinky len *inter partes*, a preto sa každá tretia osoba môže domáhať určenia vlastníctva nanovo aj voči už „určenému“ vlastníkovi. Zjavne teda odpoveď na to, prečo má byť príklep originárnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva, treba hľadať v ustanoveniach hmotného a dražobného práva.

Gramatický výklad. Podľa § 150 ods. 2 Exekučného poriadku sa vydražiteľ „stáva vlastníkom“. Tieto slová by síce na prvý pohľad mohli svedčiť uvedenému názoru, avšak *argumentum ad absurdum*, i) § 133 ods. 2 OZ hovorí o tom, že vlastnícke právo sa „nadobúda vkladom“ a napriek tomu sa prevod vlastníckeho práva zmluvou označuje za klasický príklad derivátneho nadobudnutia vlastníckeho práva, ii) § 132 ods. 2 Občianskeho zákonníka a ďalšie.

Historický výklad. Podľa práva platného na našom území do roku 1950 sa dražba považovala za derivatívny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, takže vlastníctvo povinného bolo conditio sine qua non platného príklepu. Bližšie sa k tejto otázke vyjadruje Luby vo svojom diele Základy všeobecného súkromného práva, kde dodáva, že výnimka bola prípustná jedine pri dražbe hnutelných vecí. Ústavný súd v uvedenom rozhodnutí cituje z českého rozsudku 22 Cdo 850/2005, kde je uvedený názor, že dražba sa tradične označuje ako privilegovaný spôsob nadobudnutia, citovaný z komentára Roučka a Sedláčka, II. diel, s. 318. Toto dielo však v citovanej stati komentuje § 367 ABGB a zdôrazňuje, že predpokladom použitia je, aby išlo o vec hnutelnú.

Teleologický výklad. Účelom exekúcie je uspokojenie oprávneného speňažením majetku povinného. Exekúcia teda nemá postihovať tretie osoby než povinného samotného, a to ani v prípadoch, v ktorých má povinný majetok tretích osôb (oprávnene či protiprávne u seba). Bezpodmienečné podrobenie veci, ktorá povinnému síce nepatrí, ale z akéhokoľvek dôvodu je „naňho“ vedená, exekúcii s vecnoprávnymi dôsledkami nie je na dosiahnutie účelu exekúcie nevyhnutné.

Za najdôležitejší považujeme argument, že samotné znenia právnych predpisov poukazujú na to, že tam, kde zákonodarca chcel výslovne chrániť dobromyseľného nadobúdateľa čohokoľvek, robí tak výslovne a tým vytvára prípady originárneho nadobudnutia vlastníctva práva. Argumentum a contratio tak možno povedať, že tam kde to nerobí, nepovažuje ochranu dobromyseľnosti nadradenú ochrane skutočného vlastníctva. Rozširovanie týchto prípadov judikatúrou súdov navyše nekorešponduje s požiadavkou ústavne konformného výkladu v zmysle čl. 152 ods. 2 Ústavy SR. Ústavný súd totiž sám všeobecným súdom neustále zdôrazňuje, že ustanovenia o základných právach majú vykladať v súlade s praxou Európskeho súdu pre ľudské práva. Ten však vo svojej judikatúre vytrvalo konštatuje (napr. súrodenci Brežní proti SR zo 4 marca 1996), že predmetom ochrany vlastníctva podľa 1. Dodatkového protokolu k Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd je vlastníctvo existujúce, nie nárok na získanie vlastníctva. Zjednodušene je možno povedať, že Dohovor favorizuje toho, kto v zmysle súkromnoprávných zákonných predpisov splnil všetky podmienky na nadobudnutie vlastníckeho práva (a nesplnil podmienky na ich stratu), pred tým, kto (hoc aj dobromyseľný o tom, že ich splnil) ich nesplnil.

Na základe uvedeného zastávame stanovisko, že názor prezentovaný komentárovou literatúrou a judikatúrou, že príklep na exekučnej dražbe schválený súdom je originárnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva, stroskotáva na všetkých dostupných argumentoch. Nadobudnutie príklepom v dražbe podľa § 150 ods. 2 Exekučného poriadku tak môže byť jedine derivatívnym spôsobom nadobúdania vlastníckeho práva a jeho predpokladom preto musí byť vlastníctvo povinného k veci.

Ad: „Navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené“, § 61 Exekučného poriadku (ďalej „EP“). Ústami konajúcich súdov, práve toto rozhodnutie má brániť ochrane právneho vlastníka a aplikácii zásady nemo plus iuris. Krajský súd uvádza, že je vecou vlastníka aby dbal o zhodu zápisu jeho práva v katastri so skutočným stavom. Pokiaľ tak neurobí, môže byť postihnutý pre neho negatívnym dôsledkom vyplývajúcim z rozporu stavu zápisu v katastri nehnuteľností so stavom skutočným. Ide o originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, pri ktorom je vlastníctvo predchodcu (povinného) nerozhodujúce. Tieto tvrdenia sú založené na § 61 EP.

Označovanie procesu zmeny vlastníka na derivátne a originarne je vedeckým termínom, ktoré používa vedecká obec. Nie je možné pristupovať k aplikácii týchto pojmov spôsobom, kedy najprv rozhodneme o istej zmene nositeľa vlastníckeho práva, že je derivátne, alebo originárne a následne z toho vyvodzujeme dôsledky, ktoré nie sú ani obsahom právnych noriem. To zdôrazňuje aj skutočnosť, že význam týchto pojmov nie je ustálený, keďže v odbornej literatúre existujú dva prístupy, i) postavenie nadobúdateľa sa odvodzuje od práva predchodcu, ii) rozhodujúca je miera spoluúčasti predchádzajúceho vlastníka. Ustanovenie § 61 EP má z každého niečo.

Samotné ustanovenie § 61 EP je zložitú, čomu dosvedčujú i rozpačité stanoviská teórie i praxe k nemu. Najvyšší súd SR v rozhodnutí R 48/2009 uvádza, „uvedené ustanovenie vyjadruje zásadu, že právne pomery niekoho iného ako účastníka konania, ktoré exekúciou vznikli, nemôžu byť dotknuté. Nemožno však z neho vyvodit', že by za podmienok stanovených zákonom nebolo možné dosiahnuť nápravu nesprávnosti rozhodnutí vydaných v exekučnom konaní, týkajúcich sa výlučne účastníkov exekučného konania.“ Či inými slovami, nie je možné toto ustanovenie vnímať absolútne, čo podporuje aj jeho historický výklad. Občiansky súdny poriadok vo svojej originálnej redakcii z roku 1963 také ani podobné ustanovenie neobsahoval, ani nijakým iným spôsobom nechránil nezvratné

právny stav vytvorený výkonom rozhodnutia. Občiansky súdny poriadok z roku 1950 (čl. 142) obsahuje v § 448 úplne totožný text ako § 61 EP. Podrobnejším štúdiom pritom možno zistiť, že inšpirácia týmto Občianskym súdnym poriadkom je zrejmá. Máme za to, že práve neúplne prebratie právnej úpravy spôsobuje ťažkosti s aplikáciou § 61 EP a jej obsahom. Občiansky súdny poriadok totiž v § 86 uvádza: „Ak účastník alebo jeho zástupca z ospravedliteľného dôvodu zmeškal procesný úkon, ktorý mu prislúchal, a preto bol z toho úkonu vylúčený, môže sa domáhať navrátenia do predošlého stavu.“ Preto je minimálne rozpornou právnou úpravou § 61 EP a jej aplikácia na náš konkrétny prípad. Aj Ústavný súd SR v predošlých rozhodnutiach (napríklad I. ÚS 549/2015), že výklad procesných predpisov a pravidiel nesmie byť samoučelný či prekvapivý, lebo má slúžiť na zaistenie ochrany subjektívnych práv účastníka - sťažovateľa.

Pre vec je právne významné, že exekučný súd v čase príklepu, t. j. ku dňu 19. 10. 2007 vedel, že sa pôvodná žalobkyňa domáhala vylúčenia veci - sporného pozemku z exekúcie, nakoľko ju podala na exekučnom súde už dňa 9. 10. 2007 pričom obsahom tejto žaloby bola aj samotná žaloba o určenie vlastníckeho práva vedená na tom istom súde pod č. k. 17C/139/2006. Bolo povinnosťou všeobecného súdu, aby najskôr rozhodol o podstate veci, a to o určení, kto je vlastníkom pozemku a nie schvaľovať príklep spoluvlastníkovi pozemku [REDACTED], ktorý podľa záverov všeobecných súdov síce nebol vlastníkom spoluvlastníckeho podielu 1/1000 k pozemku, ale v rámci exekučného konania už bol dobromyseľný a dobromyseľne nadobudol 999/1000 z celku pozemku.

Právo na ochranu vlastníckeho práva,

Podľa case-law Európskeho súdu pre ľudské práva na účely 1. Dodatkového protokolu pojem „vyvlastnenie“ nezahŕňa iba formálne vyvlastnenie, ale aj opatrenia, ktoré možno označiť na vyvlastnenie de facto (Case of Fredin v. Sweden (No. 1), sťažnosť č. 12033/86, rozsudok z 18.2.1991, § 42, Case of Sporroong and Lonroth, rozsudok z 23.9.1982, § 63). Porušenie čl. 1. Dodatkového protokolu nemusí nastať iba odňatím majetku. Aj obmedzovanie vlastníka, ktoré má určitú kvalitu, môže znamenať nelegitímny zásah (napr. Case Velosa Barreto v. Portugal, sťažnosť č. 18072/91).

Článkom 20 ods. 1 Ústavy sa vlastníkom priznáva len ochrana majetku, ktorý nadobudol v súlade s platným právnym poriadkom (PL. ÚS 33/95). Ústava neumožňuje,

aby k vyvlastneniu ale nútenému obmedzovaniu vlastníckeho práva došlo priamo zákonom (PL. ÚS 38/95).

Konkrétne určenie právneho rozsahu ochrany vlastníctva prostredníctvom zákona patrí do autonómnej sféry zákonodarcu. Zákonodarca musí ale pritom vychádzať z toho, že každé vlastníctvo nadobudnuté v súlade s právom a so zákonom podlieha ústavnoprávnej ochrane, naproti tomu vlastnícke postavenie získané protiprávne (v rozpore so zákonom) je z takejto ústavnoprávnej ochrany vyňaté (PL. ÚS 29/05).

Ústavný súd už v náleze sp. zn. 23/01 uviedol, že slovné spojenie „právo na ochranu“, ktoré je použité aj v čl. 20 ods. 1 ústavy, implikuje v sebe aj potrebu minimálnych garancií procesnej povahy, ktoré sú ustanovené priamo v čl. 20 ods. 1 ústavy a ktorých nedodržanie môže mať za následok jeho porušenie popri porušení práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 a nasl. Ústavy. Implicitnú procesnú ochranu ústavný súd potvrdil aj v ďalších nálezoch sp. zn. III. ÚS 328/05 či sp. zn. III. ÚS 117/06 (PI. ÚS 19/09).

Ako aj z uvedených rozhodnutí vyplýva, Ústava SR zaručuje vlastníčkovi veci ochranu jeho vlastníckeho práva, ktorej sa môže domáhať pred všeobecnými súdmi. Zjednodušene môžeme povedať, že spor vo veci, je vlastne sporom dvoch ústavou zaručených práv, na jednej strane ochrana vlastníckeho práva na strane druhej právna istota, resp. ochrana dobromyseľného nadobúdateľa (v našom prípade je dobromyseľnosť nadobúdateľov viac ako rozporuplná). Inými slovami, nastáva kolízia dvoch ústavných hodnôt - princíp ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa (princíp dobrej viery, dôvery v akty štátu a právnej istoty v demokratickom právnom štáte) a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka (princíp nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet). M. m. I. ÚS 549/2015, pokiaľ však nemožno zachovať maximum z oboch základných práv (čo platí aj pre tento prípad), treba prihliadnuť na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovacieho prípadu. Vychádzajúc aj zo všeobecnej náuky o metodológii práva (Melzer, Metodologie nalézání práva), je úlohou súdu aby položil na misky váh, tak na stranu jednu, ako aj na stranu druhú, k právu, ktoré treba v tom ktorom konkrétnom prípade ochrániť, všetky podstatné okolnosti prípadu, a podľa toho sa rozhodnúť pre ochranu toho či ktorého základného práva. Veríme a sme presvedčení, že právo nadobúdateľa získané trestným činom nemôže a nemá oporu v zákonoch

demokratickeho štátu. Procesné práva majú a slúžia na ochranu práv daných hmotným právom, preto nie je ich možné nad ne povyšovať.

Ad II. Právo na súdnu ochranu/ právo na spravodlivé súdne konanie

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí obmedzuje svoju argumentáciu na len na výklad ustanovení Exekučného poriadku a na tom založil svoje rozhodnutie vo veci. Chceme upozorniť na prvé uznesenie Krajského súdu, kde sám nariadil Okresnému súdu prípadné skúmanie rozporu s dobrými mravmi. Keďže pre rozhodnutie vo veci, bolo nevyhnutným predpokladom pre nadobudnutie vlastníckeho práva pre nadobúdateľa aby konal v dobrej viere, tak bolo potrebné aby všeobecné súdy dôsledne posúdili s ohľadom na všetky konkrétne okolnosti dobrú vieru nadobúdateľov.

Zásada dobrých mravov ako takých, vyplýva z Ústavy a prežaruje celý právny poriadok, preto má aj Ústavný súd právomoc zaoberať sa v konkrétnom prípade skúmaním dobrých mravov a táto povinnosť v rámci ústavne konformného výkladu vyplýva aj pre všeobecné súdy.

Ústavný súd považuje za samozrejmé a určujúce pri hľadaní práva, že v každej veci je potrebné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré vychádzajú zo skutkových zistení všeobecných súdov. Je povinnosťou všeobecného súdu zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti súdnej veci a prihliadnuť na ne aj cez prizmu dobrých mravov, keďže nesúlad právneho úkonu s nimi vedie k jeho neplatnosti. Povinnosť všeobecného súdu posúdiť obsah zmluvy aj z hľadiska s dobrými mravmi je zvýraznená v tých prípadoch, keď ju účastník konania výslovne namieta (I. ÚS 26/2010).

Ústavnoprávne je teda ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka tým miestom, skrz ktoré sú všeobecné súdy povinné nechať preniknúť ideu materiálneho právneho štátu do interpretácie a aplikácie podústavného práva. Len naplňaním idey spravodlivosti právo a prípadne súdy splnia svoju funkciu, pretože ich rozhodnutia sú akceptovateľné väčšinouvi mienkou. Spravodlivosť totiž sprostredkováva aplikovateľnosť rozhodnutia preto, že je univerzálnou hodnotou, lebo každý, aj ten najobyčajnejší človek, má schopnosť rozpoznať, čo je a čo nie je spravodlivé. Hlavne v tomto zmysle je spravodlivosť imanentnou kategóriou práva (I. ÚS 33/2012).

Sme toho názoru, že napadnutý rozsudok sa dostatočne nevysporiadal s námietkami pôvodnej žalobkyne, ako aj s otázkou dobrých mravov, ktoré Krajský súd v uznesení, sp. zn.

1Co/197/2010-504, označil za potrebné skúmať. Krajský súd prílišným formalizmom a neprípustné jednostrannou interpretáciou právnej normy bez zohľadnenia všetkých okolností prípadu dospel k záverom, ktoré sú extrémne nespravodlivé, a teda zasahujú do práv sťažovateľov garantovaných ústavou a dohovorom. Krajský súd mal v záujme spravodlivého usporiadanie vzťahov účastníkov konania ústavnú povinnosť skúmať, či boli porušené dobré mravy, či nedošlo k zneužitiu práva, dôsledne preskúmať a vysvetliť na základe akej právnej normy prišla pôvodná žalobkyňa o vlastnícke právo a vysporiadať sa zo všetkými námietkami pôvodnej žalobkyne.

Keďže Krajský súd v rozsudku napadnutom touto sťažnosťou nezohľadnil všetky uvedené východiská, potom jeho prístup nemožno, podľa nášho názoru, hodnotiť inak, ako prísne formalistický a odporujúci základnému právu na súdnu ochranu a právu na spravodlivé súdne konanie. Ako uvádza Ústavný súd SR (I. ÚS 26/2010), spravodlivosť (osobitne zvýraznená v čl. 6 dohovoru), ale aj ustanovenia § 1 a § 117 ods. 1 OSP je totiž kritériom ukladajúcim každému všeobecnému súdu ústavnú povinnosť hľadať také riešenie súdnej právnej veci, ktoré nebude možné nebude možné vyhodnotiť ako extrémne nesúladne s princípom spravodlivosti a popierajúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení. Rovnako vyhodnocujeme aj uznesenie najvyššieho súdu.

Záverom ešte uvádzame, že Krajský súd vyčíta pôvodnej žalobkyňi určitú neopatrnosť pri sledovaní zápisov na liste vlastníctva, z ktorých bol zrejmý „ pohyb „ v časti B. vlastníci majetkovej podstaty, čím si asi mala spôsobiť zánik vlastníckeho práva. Naopak, pôvodná žalobkyňa nemala inú možnosť, ako nových kupujúcich žalovať v konaní o určenie vlastníckeho práva, vec zverila advokátke a plne dôverovala všeobecným súdom, že je vlastnícke právo ochrániť. Samotné konanie začalo 18.10.2006 a skončilo doručením uznesenie najvyššieho súdu dňom 26.8.2016 a teda celý spor trval desať rokov.

Len pre porovnanie - všeobecný súd vydal poverenie na výkon exekúcie dňa 12. 9. 2007 na základe exekučného titulu zo dňa 11.9.2007, a teda jeden deň po tom, ako oprávnený a povinný z exekúcie spisali notársku zápisnicu. Toto exekučné konanie skončilo dňom právoplatnosti uznesenia o schválení nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu t. j. dňom 23.10.2007.

Pôvodná žalobkyňa sa v desaťročnom konaní pred všeobecnými súdmi síce dozvedela, že pozemok nadobudla tretia osoba dobromyseľne a originálnym spôsobom ,

ale v rozhodnutiach nenašla zdôvodnenie, akým titulom a na základe akého zákona prišla o vlastnícke právo k pozemku, rovnako sa z rozhodnutí súdov nedozvedela, prečo všeobecné súdy dali prednosť dobromyseľnému nadobúdateľovi veci, hoci z kontextu vyššie uvedeného skutkového stavu vyplýva, že až taký dobromyseľný nemohol byť. Nezodpovedané sú otázky, ako všeobecné súdy postupovali a rozhodovali pri aplikácii platných a účinných právnych predpisov, ako zohľadňovali ich vzájomný vzťah a ich výklad so základnými princípmi týchto zákonov.

Prečo niekomu stačí exekučný poriadok k tomu, aby vlastnícke právo nadobudol a prečo sťažovateľom na ochranu vlastníckeho práva nestačí zakotvenie tohto základného práva v Ústave SR a v Občianskom zákonníku? Je postup kupujúcich natoľko súladný s dobrými mravmi, že si vyslúžili ochranu pred všeobecnými súdmi, hoci pôvodná žalobkyňa prišla o majetok podvodným spôsobom? Nie práve preto by si ochranu vlastníckeho práva zaslúžila ona v prvom rade? Je spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva v exekučnom konaní až taký „originálny“ aby nemohol byť napadnuteľný s poukazom na ústavné práva a Občiansky zákonník?

Je možné ústavne konformným spôsobom dôjsť k záveru, že pôvodná žalobkyňa a sťažovatelia ako jej deti prišli o vlastnícke právo k nehnuteľnosti tak, že ho niekto získal podvodom, avšak ďalší v poradí v exekučnom konaní tzv. „originálnym“ spôsobom?

Sťažovateľom, podľa ich slov, ostáva dúfať, že zákonodarca prijatím exekučného poriadku nemal ambíciu a ani v úmysle ustanovením § 61 spôsobiť zánik vlastníckeho práva toho, kto účastníkom exekučného konania nebol a navyše prišiel o majetok podvodným spôsobom. Opačný výklad by popieral základné právo na vlastníctvo, pretože by to znamenalo vytvorenie právnym predpisom neznámeho spôsobu straty vlastníckeho práva fyzickej osoby v prospech účastníka dražby.

Ani záver súdu o tom, že je potrebné dať ochranu dobromyseľnému nadobúdateľovi veci v záujme právnej istoty nevyváži fakt, že pôvodná žalobkyňa bola rozhodnutiami všeobecných súdov „vyvlastnená“ bez toho, aby jej súdna moc štátu dala za vyvlastnenie náhradu, alebo poskytla inú ochranu. Pokiaľ všeobecné súdy riešili stret dvoch „rovnocenných“ práv, ktoré každé má svoj zákonný rámec, bolo povinnosťou súdu túto otázku riešiť prípadným podaním na ústavný súd za účelom vyriešenia rozporných zákonov.

Nie je jednoducho ústavné, aby sťažovatelia zostali bez ochrany základného práva, aj keby rozhodnutia všeobecných súdov boli zákonné.

Konečne je možné uviesť, že Krajský súd sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s radou otázok, ktoré sú vyššie uvedené. Preto napadnuté rozhodnutie podľa nášho názoru porušuje ústavne právo sťažovateľov zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Ad III. Právo na rovnaké zaobchádzanie

Sťažovatelia zároveň boli postupom všeobecných súdov diskriminovaní, nakoľko súdy poskytli neprimeranú ochranu práv tzv. dobromyseľného nadobúdateľa práva, čím bez náležitého zdôvodnenia všeobecné súdy doteraz nevyriešili podstatu našej žaloby o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a teda otázku, či my ako žalobcovia sme alebo nie sme vlastníckmi spornej nehnuteľnosti. Naopak, obranou dobromyseľného nadobúdateľa veci bol obídenný účel samotného súdneho konania, nakoľko my máme právo z rozhodnutí všeobecných súdov vyčítať, akým spôsobom a titulom sme o vlastnícke právo prišli. Preto považujeme rozhodnutia a postup všeobecných súdov za diskriminačné, čím je porušený článok 12 Ústavy SR. ...

Primerané finančné zadostučinenie

... Tým, že došlo k závažnému zásahu do práva sťažovateľov na spravodlivý súdny proces, sťažovateľom bolo znemožnené efektívne chrániť vlastnícke právo k predmetných, tak máme zato, že je vhodné priznať sťažovateľom aj primerané finančné zadostučinenie.

S poukazom na uvedené žiadame o priznanie sumy 1.000 € každému sťažovateľovi ako primerané finančné zadostučinenie...»

3. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľov... vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na rovnaké zaobchádzanie podľa čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/276/2012-650 zo dňa 19.6.2013 a uznesením

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 1Cdo/28/2014-526 zo dňa 30.6.2016 porušené boli.

II. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/276/2012-650 zo dňa 19.6.2013 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 1Cdo/28/2014-526 zo dňa 30.6.2016 sa zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

III. Sťažovateľom... priznáva finančné zadosťučinenie každému v sume 1.000 €..., ktoré je Krajský súd v Košiciach / alternatívne / Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný im zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

IV. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľom... trovy konania v sume 768,77 €...do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účel jeho právneho zástupkyne JUDr. Aleny Zadákovej...“

4. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 726/2016-25 z 30. novembra 2016 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť sťažovateľov v časti, ktorou namietali porušenie základných práv podľa čl. 12, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu a vo zvyšnej časti sťažnosť odmietol.

5. Ústavný súd prijal sťažnosť sťažovateľov na ďalšie konanie v senáte ústavného súdu v zložení Milan Ľalík (predseda senátu), Peter Brňák (sudca) a Marianna Mochnáčová (sudkyňa). V zmysle rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2017 účinného od 1. marca 2017 I. senát ústavného súdu rozhoduje v tomto zložení: Peter Brňák (predseda senátu), Milan Ľalík (sudca) a Marianna Mochnáčová (sudkyňa). Z uvedeného dôvodu vec prerokoval a vo veci samej rozhodol I. senát ústavného súdu v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

6. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadril predseda krajského súdu listom sp. zn. 1 SprV/1045/2016 z 2. januára 2017, v ktorom uviedol, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania, a ďalej konštatoval:

„Ústavná sťažnosť sa týka veci vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 17C 139/2006, v ktorej právna predchodkyňa sťažovateľov [REDAKOVANÉ] ako žalobkyňa domáhala sa určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v k. ú. [REDAKOVANÉ] v podiele 999/1000 voči žalovanej [REDAKOVANÉ], ktorá uvedený podiel na nehnuteľnostiach nadobudla titulom kúpnej zmluvy uzavretej s [REDAKOVANÉ] dňa 19.3.2008. [REDAKOVANÉ] sa stal vlastníkom uvedeného spoluvlastníckeho podielu v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 38 Er 2465/2007 a to na základe uznesenia exekučného súdu o schválení nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu [REDAKOVANÉ], ktoré nadobudlo právoplatnosť 23.10.2007.

Okresný súd po skončení dokazovania v intenciách zrušujúceho rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Co 197/2010-504 a riadiac sa vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu žalobu zamietol vychádzajúc zo záveru, že [REDAKOVANÉ] ako dobromyseľný nadobúdateľ požíval ochranu podľa § 61 Exekučného poriadku, vlastnícke právo v exekučnom konaní nadobudol platne a obnovenie predchádzajúceho (vlastníckeho) stavu je vylúčené.

V okolnostiach nadobudnutia vlastníctva predchodcami [REDAKOVANÉ] nevzhliadol protiprávne konanie ani konanie v rozpore s dobrými mravmi a preukázaný nebol ani organizovaný postup pri prevodoch predmetných nehnuteľností s cieľom z nich profitovať. Za platne uzavretú považoval aj kúpnu zmluvu medzi [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] zo dňa 19.3.2008.

Na základe odvolania podaného [REDAKOVANÉ] odvolací súd rozhodol rozsudkom č. k. 1 Co 276/2012-650 zo dňa 19.6.2013 tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu. Stotožnil sa so správnymi skutkovými zisteniami i právnym záverom okresného súdu a podrobne sa vysporiadal aj s podstatnými a relevantnými odvolacími námietkami právnej predchodkyne sťažovateľov.

Krajský súd sa v celom rozsahu pridrižiava dôvodov uvedených v rozsudku č. k. 1 Co 276/2012-650 dňa 19.6.2013. Právne závery tohto rozhodnutia sú v súlade s ustálenou súdnou praxou i právnou teóriou a opierajú sa o nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 289/08. Týmto

nálezom bola vyriešená otázka, ktorá mala podstatný význam aj pre rozhodnutie vo veci sp. zn. 1 Co 276/2012 - aké je postavenie vlastníka veci (odlišného od povinného v exekúcii) voči osobe, ktorá túto vec nadobudla do vlastníctva dobromyseľne rozhodnutím exekučného súdu (schválením príklopu udeleného v exekúcii), ak predmetná vec nebola vo vlastníctve povinného z exekúcie. Relevantná časť tohto nálezu je uvedená aj v odôvodnení sporného rozsudku krajského súdu (str.5 posledný odsek, str. 6 prvý odsek).

Podstatným z hľadiska rozhodnutia vo veci je nadobudnutie vlastníckeho práva [REDAKOVANÉ] originálnym spôsobom (v exekučnom konaní ako vydražiteľ), pri ktorom je vlastníctvo predchodcu nerozhodné a takto nadobudnuté vlastnícke právo nemôže byť dotknuté ani prípadnými vadami exekučného konania. Ak ako vlastník veci následne platnou kúpnu zmluvou previedol svoje vlastnícke právo na [REDAKOVANÉ], nebolo možné určovacej žalobe právnej predchodkyni sťažovateľov vyhovieť.

Námietku sťažovateľov, že odvolací súd sa nevysporiadal s otázkou, či konanie nadobúdateľov nebolo v rozpore s dobrými mravmi, považujeme za nepatričnú.

Odvolací súd sa v zmysle ust. § 219 ods.2 OSP stotožnil so skutkovými i právnymi závermi okresného súdu a na tieto poukázal. Zo záverov rozsudku okresného súdu vyplýva, že v okolnostiach nadobudnutia vlastníckeho práva [REDAKOVANÉ]. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] nevzhladol konanie v rozpore s dobrými mravmi, nebol preukázaný ich organizovaný postup pri prevodoch nehnuteľností s cieľom z nich profitovať, nebola preukázaná ich vedomosť o predchádzajúcich neplatných prevodoch pozemkov ani vedomosť o tom, že [REDAKOVANÉ] nebol ich vlastníkom. Ak túto argumentáciu odvolací súd považoval za dostatočnú a stotožnil s ňou, nebolo jeho povinnosťou znovu túto opakovať ani dopĺňať ďalšie dôvody.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sa nestotožňujem s tvrdením sťažovateľov o porušení ich ústavných práv rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 1 Co 276/2012.

Odvolací súd rozhodol v súlade s ustálenou súdnou praxou a rešpektoval tak princíp právnej istoty.“

7. Právna zástupkyňa vo svojom stanovisku k vyjadreniu krajského súdu doručenom ústavnému súdu 31. januára 2017 zotrvala na podanej sťažnosti a uviedla, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

8. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci.

II.

9. Ústavný súd si vyžiadal spis Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 17 C 139/2006 a spis okresného súdu sp. zn. 38 Er 2465/2007, z ktorých zistil, že právna predchodkyňa sťažovateľov [REDAKOVANÉ] (ďalej len „právna predchodkyňa sťažovateľov“) sa návrhom doručeným okresnému súdu po jeho viacerých zmenách, ktoré okresný súd pripustil, domáhala voči [REDAKOVANÉ] určenia, že je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností – pozemkov parc. [REDAKOVANÉ] o výmere [REDAKOVANÉ] a parc. č. [REDAKOVANÉ] o výmere [REDAKOVANÉ] v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“).

10. K výmazu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností právnej predchodkyne sťažovateľov došlo bez jej vedomia, a to konaním [REDAKOVANÉ], ktorý bol právoplatným rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 110/2010 z 20. apríla 2011 uznaný vinným zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tým, že sfalšoval splnomocnenie od právnej predchodkyne sťažovateľov, a na základe takto sfalšovaného splnomocnenia uzavrel ako predávajúci kúpnu zmluvu s [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], predmetom ktorej bol prevod nehnuteľností, ku ktorým sa sťažovatelia, resp. ich právna predchodkyňa v konaní pred všeobecnými súdmi domáhali určenia vlastníctva. Následne bolo vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam postupne prevádzané na [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorý ich zaťažil záložným právom v prospech [REDAKOVANÉ]. Následne [REDAKOVANÉ] previedol na [REDAKOVANÉ] spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnostiam v podiele 1/1000. V exekúcii, kde vystupoval [REDAKOVANÉ] ako povinný, si [REDAKOVANÉ] ako podielový spoluvlastník nehnuteľností uplatnil svoje predkupné právo k nehnuteľnostiam, ku ktorým zriadil exekútor exekučné záložné právo a vydal príkaz na vykonanie exekúcie predajom týchto nehnuteľností, a stal sa tak vlastníkom aj spoluvlastníckeho podielu 99/1000 na nehnuteľnostiach. Po skončení

exekučného konania následne previedol [REDACTED] celú nehnuteľnosť na [REDACTED].

11. Okresný súd rozsudkom č. k. 17 C 139/2006-416 z 22. marca 2010 určil, že „navrhovateľka je výlučnou vlastníčkou predmetných nehnuteľností vo veľkosti podielu 1/1 zapísaných v katastri nehnuteľností, Katastrálneho úradu v Košiciach, na [REDACTED], pre kat. úz. [REDACTED], ako parcela č. [REDACTED] ovocné sady vo výmere [REDACTED] a parcela č. [REDACTED] ovocné sady vo výmere [REDACTED]. Pri svojom rozhodovaní vychádzal z toho, že v poradí prvá kupujúca [REDACTED] vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam nenadobudla, pretože kúpnu zmluvu s ňou neuzavrela navrhovateľka a jej zastúpenie [REDACTED] pri uzatváraní kúpnej zmluvy je neplatné. Z toho dôvodu je neplatná aj kúpna zmluva, ktorú [REDACTED] uzatvorila s [REDACTED] a následne sú neplatné aj všetky nasledujúce prevody nehnuteľností uskutočnené na základe kúpnych zmlúv, pretože vo všetkých týchto prípadoch došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva od nevlastníka.

V dôsledku absolútnej neplatnosti predmetných kúpnych zmlúv teda došlo k tomu, že predmetom exekúcie bola nehnuteľnosť, ktorej spoluvlastníkom nebol ani povinný [REDACTED] v rozsahu 999/1000-in, ale ani nadobúdateľ [REDACTED] v rozsahu 1/1000-iny. Za takejto situácie podľa názoru súdu prvého stupňa nemohlo dôjsť k platnému nadobudnutiu spoluvlastníckeho podielu zložením jeho ceny. Keď [REDACTED] nebol spoluvlastníkom dražených nehnuteľností, zaplatením hodnoty draženého podielu nemohol vyvolať následky, ktoré s takýmto úkonom spája ust. § 166 ods.2 Exekučného poriadku, nakoľko nebola splnená základná podmienka, ktorou je existencia spoluvlastníctva.“

12. O odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 22. marca 2010 rozhodol krajský súd uznesením č. k. 1 Co 197/2010-504 z 13. októbra 2011 tak, že rozsudok okresného súdu zmenil a «Určil, že odporkyňa je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností parcela č. [REDACTED] ovocné sady vo výmere [REDACTED] m² a parcela č. [REDACTED] ovocné sady vo výmere [REDACTED] [REDACTED] zapísaných na L V č. [REDACTED], kat. úz. [REDACTED], v podiele 1/1000-ina a v prevyšujúcej časti rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vo svojom rozhodnutí potvrdil správnosť záverov prvostupňového súdu, že absolútne neplatným právnym úkonom je nielen kúpna zmluva, ktorú ako „splnomocnený“ [REDACTED] uzavrel

v mene navrhovateľky s [REDACTED], ale neplatné sú všetky ďalšie zmluvy a to kúpna zmluva zo dňa 10.4.2006, ktorou [REDACTED] predmetné nehnuteľnosti odpredala [REDACTED], kúpna zmluva zo dňa 23.5.2006, ktorou ich [REDACTED] odpredal [REDACTED] a tiež kúpna zmluva zo dňa 21.2.2007, ktorou ich [REDACTED] odpredal [REDACTED]. V nadväznosti na to je teda neplatná aj kúpna zmluva zo dňa 18.9.2007, ktorou [REDACTED] odpredal [REDACTED] spoluvlastnícky podiel z predmetných nehnuteľností vo výške 1/1000-iny.

Vo vzťahu ku kupujúcemu [REDACTED] však neplatnosť dohody o plnomocenstve zo dňa 13.3.2006 spôsobila len neplatnosť kúpnej zmluvy o prevode spoluvlastníckeho podielu 1/1000-iny a tak aj vo vzťahu ku kúpnej zmluve zo dňa 19.3.2008, ktorou celé nehnuteľnosti [REDACTED] odpredal odporkyni, ako kupujúcej, môže byť tento dôvod aplikovaný len v rozsahu podielu 1/1000-iny sporných nehnuteľností. V uvedenom rozsahu 1/1000-iny bolo možné bez ďalšieho, návrhu navrhovateľky o určení vlastníctva k tomuto podielu vyhovieť.

Iná je však podľa názoru odvolacieho súdu situácia ohľadne podielu 999/1000-in, ktorý [REDACTED] nadobudol v rámci exekúcie vedenej pod sp.zn. 38Er 2465/2007 proti [REDACTED]. Odvolací súd zdôraznil, že štruktúra exekučného konania (v rámci ktorého ide o originálny spôsob nadobudnutia vlastníctva rozhodnutím súdu vydaným podľa § 166 ods.3 Exekučného poriadku v exekučnom konaní a že navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené § 61 Exekučného poriadku) je takto usporiadaná v záujme ochrany tretích osôb, ktoré v rámci exekúcie dobromyselne nadobudnú určité práva. V danom prípade bol nadobúdateľ sám oprávnený [REDACTED], ktorý postavenie spoluvlastníka nadobudol neplatne (od nevlastníka) až v priebehu samotného exekučného konania, pričom išlo o právny úkon uzavretý medzi účastníkmi exekučného konania po začatí exekučného konania. Pokiaľ je pravdou tvrdenie zástupkyne navrhovateľky, že všetci aktéri tejto kauzy sa poznali, vzniká podozrenie z organizovanej činnosti, ktorá by mohla vykazovať znaky trestného činu. Pritom ochranu v zmysle § 61 Exekučného poriadku možno tretej osobe ako nadobúdateľovi poskytnúť len ak išlo skutočne o dobromyselného nadobúdateľa. Ak by však tento nadobúdateľ vyslovene vedel, že povinný nie je vlastníkom prevádzanej nehnuteľnosti, ba dokonca by sa podieľal na navodení takej situácie, z ktorej

by mohol profitovať, bolo by nutné aj z ústavného hľadiska dospieť k záveru, že vlastnícke právo takéhoto nadobúdateľa by nepoživalo ochranu.

Odvolaací súd uzavrel, že pre rozhodnutie o zvyšnom podiele 999/1000-in je nutné zistiť všetky okolnosti nadobudnutia vlastníctva predchodcami [REDACTED] a tiež prevodu vlastníctva na odporkyňu tak, aby tieto okolnosti bolo možné vyhodnotiť komplexne z hľadiska protiprávnosti ich konania a dobrých mravov aj vo vzťahu k tomuto podielu, ktorého sa týka rozhodnutie exekučného súdu.

Za týmto účelom je potrebné oboznámiť sa s výsledkami vyšetrovania trestnej veci a výpoveďami všetkých zúčastnených tak, aby bolo možné zistiť aj subjektívnu stránku ich konania a až po tom bude možné urobiť záver, či je možné žalobe vyhovieť pri priamej aplikácii článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.».

13. Okresný súd o veci opätovne rozhodol rozsudkom č. k. 17 C 139/2006-615 z 23. júla 2011 tak, že návrh v časti o určenie, že navrhovateľka je podielovou spoluvlastníčkou sporných nehnuteľností v podiele 999/1000, zamietol. V relevantnej časti odôvodnenia rozsudku okresného súdu sa uvádza:

«Po ustálení právneho názoru o absolútnej neplatnosti predmetných kúpnych zmlúv uzatváraných medzi [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], ostávalo súdu prvého stupňa posúdiť otázku platnosti nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu 999/1000-in [REDACTED] v rámci exekučného konania a následne platnosť kúpnej zmluvy, ktorú uzavrel s odporkyňou dňa 19.3.2008. Za tým účelom súd doplnil dokazovanie oboznámením sa so zápisnicami o výsluchu všetkých nadobúdateľov predmetnej nehnuteľnosti vykonanými v rámci vyšetrovania vedeného OR PZ SR pod ČVS: ORP-1042/06-OJP-KE-2007, výsluchom odporkyne, svedkov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] a listinnými dokladmi Zmluvou o pôžičke zo dňa 23.5.2006, Notárskou zápisnicou zo dňa 11.9.2007, Čestným vyhlásením zo dňa 2.6.2008. Súd pri ustálení skutkového stavu vychádzal aj zo skôr vykonaného dokazovania a to najmä pripojenými spismi tunajšieho súdu sp.zn. 38Er 2465/07 a sp.zn. 22C/144/2007 a zistil nasledovné.

Z pripojeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 38Er 2465/07 súd zistil, že súdny exekútor [REDACTED] na základe poverenia zo dňa 12.9.2007 viedol exekúciu

v prospech oprávneného [REDAKOVANÉ], proti povinnému [REDAKOVANÉ] na vymoženie pohľadávky vo výške 1.750.000,- Sk sprisl. na základe exekučného titulu - notárskej zápisnice spisanej na Notárskom úrade [REDAKOVANÉ] dňa 11.9.2007 č. N 373/2007, Nz 35761/2007.

Tunajší súd uznesením zo dňa 19.10.2007 č.k. 38Er 2465/07, Ex 1842/07, právoplatným dňa 23.10.2007 schválil nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu nehnuteľnosti spoluvlastníka [REDAKOVANÉ], zapísanej na [REDAKOVANÉ] pre kat. úz. [REDAKOVANÉ] ako ovocné sady na parcele č. [REDAKOVANÉ] a na parcele č. [REDAKOVANÉ] v podiele 999/1000 vydražiteľovi, [REDAKOVANÉ]. Ako ďalej vyplýva z odôvodnenia cit. rozhodnutia exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľností bol vydaný dňa 21.9.2007. Dňa 4.10.2007 jediný spoluvlastník nehnuteľnosti zložil cenu spoluvlastníckeho podielu na účet Exekútorského úradu [REDAKOVANÉ], ktorý následne zrušil dražbu vyhlásenú na deň 5.11.2007. Tým [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti zapísanej na [REDAKOVANÉ], pre kat. úz. [REDAKOVANÉ] v podiele 999/1000, čím sa stal jej vlastníkom v celosti.

Navrhovateľka sa podaním doručeným Okresnému súdu Košice II dňa 9.10.2007 domáhala vylúčenia predmetných nehnuteľností z prebiehajúcej exekúcie. Konanie o tomto návrhu vedené pod sp.zn. 22C/144/2007 bolo zastavené pre späťvzatie návrhu právoplatne ku dňu 13.8.2009.

Odporkyňa uzavrela kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam parcela č. [REDAKOVANÉ] o výmere [REDAKOVANÉ] m² ovocné sady a parcela č. [REDAKOVANÉ] o výmere [REDAKOVANÉ] m² ovocné sady, dňa 19.3.2008. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] ako predávajúci previedol touto zmluvou vlastnícke právo k cit. nehnuteľnostiam na kupujúcu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorá je v súčasnosti na [REDAKOVANÉ], kat. úz. [REDAKOVANÉ] vedená ako ich výlučná vlastníčka. Vklad vlastníckeho práva bol povolený dňa 16.4.2008 pod č. V:3161/08.

Z oznámenia Okresného riaditeľstva PZ súd zistil, že trestné konanie pod ČVS: ORP-1042/6-OJP-KE-2007 bolo vedené pre zločin podvodu formou spolupáchateľstva proti obvineným [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], pričom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] v trestnom konaní

boli vypočutí ako svedkovia a proti týmto osobám orgány činné v trestnom konaní obvinenie nevzniesli.

Podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom, alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa ust. § 61 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené.

Podľa ust. § 166 ods. 2, 3 Exekučného poriadku, spoluvlastník hnutelnej veci alebo nehnuteľnej veci, ktorá je v podielovom spoluvlastníctve, môže zabrániť predaju veci, ak najneskôr do začiatku dražby zloží u exekútora v hotovosti alebo šekom na účet exekútora sumu vo výške podielu, ktorý sa má vydražiť. Ak jeden zo spoluvlastníkov zloží túto sumu na účet exekútora, považuje sa za vydražiteľa podielu; ak uvedenú sumu zloží na účet exekútora viac spoluvlastníkov, zužuje sa okruh dražiteľov podielu iba na spoluvlastníkov. Ďalej exekútor postupuje podľa ustanovení o dražbe.

Nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu podlieha schváleniu súdom.

Zo zhodných výpovedí [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] súd zistil, že [REDAKOVANÉ] kúpil dňa 23.5.2006 predmetné nehnuteľnosti od [REDAKOVANÉ] za sumu 1.000.000,- Sk, ktorú čiastku si požičal od svojho brata [REDAKOVANÉ]. Písomná zmluva o pôžičke nebola medzi nimi uzatvorená, dohodli sa, že peniaze mu môže splácať počas niekoľkých rokov. V prípade, že by [REDAKOVANÉ] nemal dostatok finančných prostriedkov mal si zobrať na splatenie pôžičky úver. Brat mu peniaze v hotovosti priniesol domov pár dní predtým, ako išli s mamou do [REDAKOVANÉ] podpísať zmluvu.

[REDAKOVANÉ] pôžičku splácal priebežne a spolu vrátil sumu asi 10.000,- Sk. [REDAKOVANÉ] potreboval všetky požičané peniaze a preto došlo k vyrovnaniu pôžičky prevodom predmetných nehnuteľností na veriteľa. Ako vyplýva z kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľností uzavretej dňa 21.2.2007 medzi [REDAKOVANÉ] ako predávajúcim a [REDAKOVANÉ] ako kupujúcim, kúpna cena predmetných pozemkov bola účastníkmi dohodnutá vo výške 1.000.000,-Sk. Táto bola uhradená započítaním na pohľadávku kupujúceho voči predávajúcemu znejúcu na vrátenie pôžičky vo výške

1.000.000,-Sk. K započítaniu vzájomných pohľadávok účastníkov zmluvy došlo momentom jej podpísania.

Týmto započítaním mal [REDACTED] uhradenú pôžičku, ktorú poskytol bratovi. Sám však ostal dlžný [REDACTED], ktorý mu na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 23.5.2006 požičal sumu 1.750.000,- Sk. Ako účastníci tejto zmluvy uviedli vo svojich výpovediach, k odovzdaniu peňazí došlo na žiadosť dlžníka v hotovosti niekoľko dní pred dátumom 23.5.2006, s ktorým bola vystavená písomná zmluva. [REDACTED] požičanú sumu 1.000.000,-Sk následne požičal svojmu bratovi na kúpu predmetných pozemkov a sumu 750.000,- Sk potreboval pre seba. Splatnosť pôžičky dohodnutú do 31.12.2006 [REDACTED] nedodržel z dôvodu, že nemal vrátené sumy od brata a iných známych, ktorým sám požičiaval.

[REDACTED] si svoju pohľadávku voči [REDACTED] chcel zabezpečiť najskôr zriadením záložného práva na predmetných nehnuteľnostiach a neskôr ich vymohol v exekúcii. Dobrovoľná dražba nebola realizovaná, lebo dňa 11.9.2007 došlo k spisaniu notárskej zápisnice N 373/2007, NZ 35761/2007, NCRI 35529/2007 o súhlase povinnej osoby s exekúciou a s vykonateľnosťou podľa § 41 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov. Ako vyplýva z jej obsahu [REDACTED] vyhlásil, že sa v zmluve zaviazal [REDACTED] vrátiť pôžičku vo výške 1.750.000,-Sk do 31.12.2006, svoj záväzok do dňa spísania notárskej zápisnice nesplnil, preto súhlasil s vykonateľnosťou notárskej zápisnice a s tým, aby bola na jej podklade vykonaná exekúcia.

Nasledujúci deň 12.9.2007 bolo tunajším súdom na základe tejto notárskej zápisnice vydané súdnemu exekútorovi [REDACTED] poverenie na vykonanie exekúcie.

Dňa 18.9.2007 [REDACTED] previedol na [REDACTED] 1/1000-inu predmetných pozemkov v cene 4.062,- Sk. Táto kúpa podielu bola podľa ich výpovedí realizovaná z dôvodu „ochrany pozemkov“, aby tieto kúpil radšej [REDACTED] a nie niekto iný.

Z uznesenia Okresného súdu Košice II o schválení nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu zo dňa 19.10.2007 súd zistil, že dňa 21.9.2007 bol vydaný exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom spoluvlastníckeho podielu predmetných nehnuteľností. Znaleckým posudkom č. 131/2007 zo dňa 25.9.2007 vypracovaným znalcom [REDACTED]

■■■■■ bola všeobecná hodnota predmetnej nehnuteľnosti stanovená na sumu 630.000, Sk. Dňa 1.10.2007 bola vydaná vyhláška, ktorou bol stanovený termín dražby na deň 5.11.2007 o 9.00 hod., pričom sa mal dražiť vyššie uvedený spoluvlastnícky podiel za cenu stanovenú znaleckým posudkom vo výške 630.000,- Sk.

Keďže dňa 4.10.2007 sa dostavil jediný spoluvlastník nehnuteľnosti ■■■■■ a preukázal zloženie ceny spoluvlastníckeho podielu priamo na účet Exekútorského úradu ■■■■■, tento následne zrušil dražbu, ktorá sa mala konať dňa 5.11.2007 o 9.00 hod. v sídle jeho Exekútorského úradu. Dňa 23.10.2007 sa stalo uznesenie o schválení nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu sp.zn. 38Er 2465/07 Ex 1842/07 právoplatné.

Sumu, za ktorú ■■■■■ nadobudol spoluvlastnícky podiel na predmetných nehnuteľnostiach v exekúcii vo výške 630.000,- Sk získal ich predajom odporkyni. V kúpnej zmluve zo dňa 19.3.2008 bola medzi jej účastníkmi dohodnutá cena na rovnakú sumu 630.000,- Sk. Jeho pohľadávka 1.750.000,- Sk zo zmluvy o pôžičke s ■■■■■ bola uhradená tak, že ■■■■■ bol v exekúcii Ex 1842/07 na rozvrhovom konaní dňa 30.2.2007 uspokojený v rozsahu 475.842,- Sk a zostávajúca časť vo výške 1.274.158,- Sk mu bola zaplatená dlžníkom ■■■■■. Túto skutočnosť obaja potvrdili aj v písomnom čestnom vyhlásení o vyrovnaní záväzku zo dňa 2.6.2008.

Z takto zisteného skutkového stavu, ktorý vyplýva z výpovedí svedkov zo zmluvy o pôžičke a notárskej zápisnice (č.l. 3, 4 pripojeného exekučného spisu), čestného vyhlásenia (č.l. 610) súd nemohol vyvodiť záver, že zo strany ■■■■■, ■■■■■ a odporkyne išlo o konanie v rozpore so zákonom, alebo v rozpore s dobrými mravmi. Nebol preukázaný ich organizovaný postup pri prevodoch predmetných nehnuteľností s cieľom profitovať. Nebola preukázaná ich vedomosť o predchádzajúcich neplatných prevodoch pozemkov ani ich vedomosť o tom, že ■■■■■ nebol ich vlastníkom. Uvedení svedkovia o skutočnostiach týkajúcich sa jednotlivých právnych úkonov súvisiacich s prevodom nehnuteľností a o okolnostiach a dôvodoch ich postupu vypovedali zhodne. Iba zo skutočnosti, že sa vzájomne poznali a z časového sledu udalostí súd nemohol vyvodiť záver o ich nedobromyselnom, prípadne protiprávnom postupe.

Na základe uvedeného súd v prejednávacom prípade pri posúdení nároku navrhovateľky vychádzal z ust. § 61 Exekučného poriadku. Vzhľadom na skutočnosť, že nie

je možné konanie [REDAKOVANÉ] jednoznačne hodnotiť ako konanie nedobromyseľného nadobúdateľa, vzťahuje sa na neho ochrana podľa citovaného zákonného ustanovenia. Nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu 999/1000-in v exekúcii Ex 1842/07 je platné a nemožno obnoviť predchádzajúci stav, teda vlastníctvo navrhovateľky k tomuto podielu.

[REDAKOVANÉ] teda uzatvoril kúpnu zmluvu zo dňa 19.3.2008 s odporkyňou ako vlastníkom nehnuteľností v rozsahu predmetného spoluvlastníckeho podielu. A keďže v konaní nevyšli najavo iné okolnosti spôsobujúce neplatnosť tohto právneho úkonu nadobudnutie nehnuteľností v rozsahu podielu 999/1000-in odporkyňou na základe cit. kúpnej zmluvy uzavretej s [REDAKOVANÉ] je platné.

Kúpna zmluva bola uzatvorená spôsobilými subjektami, písomne, slobodne a vážne. Jej obsah je jasný. Účastníci zmluvy vypovedali zhodne v otázke predzmluvných jednaní, písomného vyhotovenia zmluvy, jej podpísania a odovzdania a prevzatia peňazí. Vo svojich výpovediach sa rozchádzali iba v otázke, kto po podpísaní zmluvy a návrhu na vklad tento doručil katastru a platil správne poplatky. Táto okolnosť však neplatnosť prevodu nezakladá.

Na základe uvedených skutočností a cit. zák. ustanovení súd návrh v časti určenia vlastníctva navrhovateľky k podielu 999/1000-in na predmetných nehnuteľnostiach zamietol.»

14. Rozsudok okresného súdu z 23. júla 2011 napadla odvolaním právna predchodkyňa sťažovateľov, ktorého obsah zhrnul krajský súd v napadnutom rozsudku z 19. júna 2013 takto:

„Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa. Žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe vyhovel, resp. aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odvolaní uviedla, že súd prvého stupňa vo svojom napadnutom rozhodnutí odignoroval výsledky celého prebiehajúceho trestného konania, v ktorom bol tunajším súdom trestným rozsudkom (sp.zn. 5T/110/2010 právoplatne odsúdený z trestného činu podvodu [REDAKOVANÉ], ktorý ako údajný splnomocnenec jej menom previedol prvou kúpnu zmluvou jej nehnuteľnosť na kupujúcu [REDAKOVANÉ]. Otázku dobromyseľnosti všetkých následných nepravých vlastníkov odobril prvostupňový súd len z ich naučených výpovedí a pritom nebral do úvahy dôkazy ohľadom ich prepojení medzi

sebou, rýchleho účelového exekučného konania ani to, že viacerých z nich zastupovala tá istá advokátska kancelária a tým konajúci súd dôsledne neakceptoval základnú zásadu hodnotenia dôkazov v súlade s ust. § 132. Zo strany súdu prvého stupňa teda došlo k zrejmemu prehliadnutiu ust. § 135 ods. 1 tretej vety O. s. p.. Ďalej poukázala na skutočnosť, že ak [REDAKOVANÉ] ako predávajúca vystupovala následne v právnom vzťahu s ďalším kupujúcim [REDAKOVANÉ], ten nadobudol vlastnícke právo k jej nehnuteľnostiam na základe absolútne neplatného právneho úkonu, preto sa nikdy nestal ich vlastníkom. Preto ani on následne nemohol previesť viac práv ako mal sám, aj keď to menovaný [REDAKOVANÉ] ako ďalší predávajúci fakticky v enormne krátkom čase zrealizoval, a to kúpnu zmluvou, ktorej vklad bol povolený dňa 19.06.2006 na predávajúceho [REDAKOVANÉ]. Znamená to, že prvotný absolútne neplatný právny úkon zakladá ďalšiu neplatnosť právnych úkonov z neho vyplývajúcich. Tento názor korešponduje aj s judikatúrou slovenských a zahraničných súdov. Ďalej v odvolaní poukázala na postup ako boli uzatvárané jednotlivé kúpne zmluvy ohľadom sporných nehnuteľností žalobkyne. Žalobkyňa má za to, že súd prvého stupňa sa s konkrétnymi faktami a protichodnými výpovedami svedkov vôbec nevysporiadal a nevenoval im dostatočnú pozornosť, čo malo vplyv na nesprávne zhodnotenie vykonaného dokazovania a následne aj na nesprávne právne posúdenie predmetnej veci. Nestotožňuje sa preto so záverom súdu prvého stupňa, že svedkovia o skutočnostiach týkajúcich sa jednotlivých právnych úkonov súvisiacich s prevodom nehnuteľnosti a o okolnostiach a dôvodoch ich postupu vypovedali zhodne a preto súd nemohol vyvodiť záver o ich dobromyseľnom, prípadne protiprávnom postupe. Poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 10.02.2010 sp.zn. I ÚS 50/2010-11, podľa ktorého na základe absolútne neplatného právneho úkonu nemôže dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, a teda nemožno uvažovať o ochrane vlastníckeho práva, hoc i dobromyseľného nadobúdateľa. V odvolaní sa ďalej žalobkyňa zaoberá históriou a výkladom ust. § 61 Exekučného poriadku. Podľa jej názoru ust. § 61 Exekučného poriadku nepopiera a vlastne ani nemôže popierať ústavnú ochranu jej vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam určenia vlastníctva ktorých sa domáha, a to ani k prípadnému podielu na týchto nehnuteľnostiach, ako aj vlastne každého, koho vlastnícke práva boli prevedené podvodným spôsobom. Z nepráva nemôže podľa jej názoru vzniknúť právo ani originárnym spôsobom. O dobromyseľnosť údajného oprávneného [REDAKOVANÉ]

██████████, ktorý kúpil od údajného povinného ██████████ podiel 1/1000-iny na nehnuteľnosti aby zabránil dražbe a následne predkupným právom priznaným údajnému oprávnenému ██████████ ako podielovému spoluvlastníkovi, získal tento údajný oprávnený zvyšný podiel na nehnuteľnosti, ktorá ako celok nesporne patrila do jej vlastníctva, nemôže byť ani reč. Podľa jej názoru oprávnený ██████████ ale aj povinný ██████████ museli mať vedomosť o priebehu ňou uplatňovanom nároku na ochranu jej vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Aj napriek tomu, že v čase vedenia tohto súdneho konania a súčasne aj v priebehu exekúcie podala dňa 09.10.2007 žalobu o vylúčenie veci z exekúcie, nebolo predmetné exekučné konanie prerušené, hoci o extidancnej žalobe rozhodoval ten istý Okresný súd Košice II. Má za to, že na ochranu svojho pôvodného vlastníckeho práva urobila všetky možné zákonné procesné úkony. Vo vzťahu k žalovanej považuje nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam za neplatné, a to práve na základe jej účastníckej výpovede, kedy uviedla, že ██████████ spoznala v Cerrefoure, kde bol častým zákazníkom a ona tam pracovala v butiku textilu. Tam jej mal aj ponúknuť na odpredaj predmetný pozemok. Zmluvu mala podpísať v aute a tam odovzdávať peniaze. S pánom ██████████ mala priateľský vzťah od roku 2003 do 2009, keďže bývali spolu. V súčasnosti tiež bývajú spolu na adrese Park obrancov mieru. Ďalej uviedla, že aj keď sama účastníčkou exekučného konania nebola, o svojej nespochybniteľnej vlastníckej práve v tomto konaní prísť, nemohla preto konajúci súd v súlade s ustanovením Občianskeho zákonníka a Ústavy SR jej musí poskytnúť ochranu práve v tomto konaní už aj s ohľadom na iný okruh účastníkov, ale najmä preto, že všetci zúčastnení mali kompletne vedomosti o tom, že sa toto konanie vedie už od roku 2006.“

15. Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné upriamiť pozornosť na skutočnosť, že právna predchodkyňa sťažovateľov okrem krajským súdom citovaných skutočností vo svojom odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 23. júla 2011 uviedla aj tieto podstatné skutočnosti, ktoré však krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku už neuvádza: „... v predmete zákonnej ochrany vlastníckeho práva (aj v zmysle exekučného poriadku) je potrebné v prvom rade ctíť Ústavu a ústavne zákony, ktoré JASNE povyšujú jej vymedzenie medzi základné ľudské práva a slobody najmä podľa čl. 20, v zmysle ktorého má každý na právo vlastníť majetok... Preto má žalobkyňa za to, že z vykonaného dokazovania

jednoznačne vyplynul deliktný úmysel všetkých nadobúdateľov nehnuteľností žalobkyne. Jeho deliktnosť žalobkyňa vidí práve v skutočnosti, že k prevodom (resp. prechodu) vlastníckeho práva došlo jednak na základe spáchanej trestnej činnosti a neskôr tiež medzi vzájomne sa poznajúcimi osobami, a to bez skutočného záujmu predmet kúpy odovzdať a prevziať, či v niektorom prípade aj odovzdať finančné prostriedky, alebo tieto finančné prostriedky ich na úkor formálnych prevodov vlastníctva neoprávnene získať, teda v rozpore so zákonom a s dobrými mravmi a na úkor nesporného vlastníctva žalobkyne.“ Právna predchodkyňa sťažovateľov zároveň v odvolaní podrobne poukázala na spôsob, akým došlo k postupným prevodom spornej nehnuteľnosti od 21. marca 2006 do 19. marca 2008 ďalšími šiestimi kúpnyimi zmluvami uzatvorenými medzi osobami, ktoré sa vzájomne poznali, a poukázala na niektoré sporné skutočnosti, za ktorých pribiehalo exekučné konanie. Ústavný súd nepovažuje za potrebné citovať celé odvolanie, keďže toto má krajský súd k dispozícii.

16. O odvolaní rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom, v ktorom uvádza:

«Odvolací súd je v prejednávanej veci toho názoru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci ak dospel k záveru, že právny predchodca žalovanej ■■■■■ nadobudol vlastnícke právo k sporným parcelám KN-C ■■■■■ a KN-C ■■■■■ kat. úz. ■■■■■ v podiele 999/1000-in na základe uznesenia Okresného súdu Košice II zo dňa 19.10.2007 vydaným v exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 38Er/2465/07, ktorým mu exekučný súd schválil nadobudnutie tohto spoluvlastníckeho podielu. Rovnako za správny možno považovať aj záver súdu prvého stupňa o tom, že žalovaná nadobudla vlastnícke právo k podielu na sporných nehnuteľnostiach na základe kúpnej zmluvy zo dňa 19.03.2008 od predávajúceho ■■■■■. Uvedený zistený skutkový stav súd následne aj správne právne posúdil ak vychádzajúc z ust. § 166 v spojení s § 61 zákona č. 233/1995 Z.z. žalobu o určenie vlastníckeho práva zamietol.

Ani počas odvolacieho konania nedošlo k zmene skutkového a právneho stavu veci, preto odvolací súd na skutkové zistenia a na právne normy, ktoré v napadnutom rozsudku uviedol súd prvého stupňa poukazuje a v celom rozsahu sa s nimi stotožňuje (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

K odvolaniu žalobkyne je potrebné uviesť, že toto nemožno považovať za dôvodné, ak vychádza z názoru, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní o jej nároku mal posúdiť dôvodnosť nadobudnutia vlastníckeho práva právneho predchodcu žalovanej [REDAKOVANÉ] k sporným parcelám v exekučnom konaní, a teda preskúmať postup exekučného súdu, v ktorom uznesením schválil mu nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu podľa § 166 ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z..

Podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka vlastníctvo vecí možno nadobudnúť kúpnu, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom. Podľa § 150 ods. 2 zákona č. 233/1993 Z. z., ak vydražiteľ zaplatil najvyššie podanie a súd udelenie príklepu schválil, stáva sa vydražiteľ vlastníkom nehnuteľnosti ku dňu udelenia príklepu.

Podľa § 166 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. na exekúciu predajom spoluvlastníckeho podielu na hnutelnej veci alebo na nehnuteľnosti sa použijú ustanovenia o exekúcii predajom hnutelých vecí a nehnuteľností. O vykonaní exekúcie upovedomí exekútor ostatných spoluvlastníkov.

Podľa § 166 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. spoluvlastník hnutelnej veci alebo nehnuteľnej veci, ktorá je v podielovom spoluvlastníctve, môže zabrániť predaju veci, ak najneskôr do začiatku dražby zloží u exekútora v hotovosti alebo šekom na účet exekútora sumu vo výške podielu, ktorý sa má vydražiť. Ak jeden zo spoluvlastníkov zloží túto sumu na účet exekútora, považuje sa za vydražiteľa podielu; ak uvedenú sumu zloží na účet exekútora viac spoluvlastníkov, zužuje sa okruh dražiteľov podielu iba na spoluvlastníkov. Ďalej exekútor postupuje podľa ustanovení o dražbe.

Podľa § 166 ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z. nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu podlieha schváleniu súdom.

Citované ustanovenie § 132 ods. 1 upravuje jednotlivé spôsoby nadobúdania vlastníckeho práva. Jedným zo spôsobov nadobudnutia vlastníckeho práva je aj jeho nadobudnutie na základe iných skutočností ustanovených zákonom, medzi ktoré patrí nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na dražbe v exekučnom konaní podľa § 134 a nasl. zákona č. 233/1995 Z. z..

Exekúciu predajom nehnuteľnosti povinného môže exekútor vykonať len vtedy, ak oprávnený s exekúciou predajom nehnuteľnosti súhlasí a ak sa preukázalo,

že nehnuteľnosť je vo vlastníctve povinného. Vlastníctvo sa síce preukazuje výpisom z katastra nehnuteľností, ale podľa právneho stavu nemožno požadovať, aby v exekučnom konaní bolo dokazované, že osoba zapísaná v katastri nehnuteľností ako vlastník skutočne tiež vlastníkom je. Je vecou vlastníka aby dbal o zhodu zápisu jeho práva do katastra so skutočným stavom. Pokiaľ tak neurobí, môže byť postihnutý pre neho negatívnym dôsledkom vyplývajúcim z rozporu stavu zápisu v katastri nehnuteľnosti so stavom skutočným. Pokiaľ vlastník nehnuteľnosti, ktorý v katastri nie je ako vlastník zapísaný, zistí, že jeho nehnuteľnosť má byť predaná v dražbe, na základe už nariadenej exekúcie, môže sa brániť vylučovacou žalobou. Ak však nie je vylučovacia žaloba podaná, nič nebráni vykonaniu dražby a vydražiteľ sa stáva vlastníkom vydraženej nehnuteľnosti s príslušenstvom, ak nadobudlo uznesenie o príklepe právoplatnosť a Sôlo zaplatené najvyššie podanie, a to ku dňu vydania uznesenia o príklepe, i keď vydražená nehnuteľnosť nebola vlastníctvom povinného a povinný na túto skutočnosť exekútora upozornil. Ide o originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, pri ktorom je vlastníctvo predchodcu (povinného) nerozhodujúce.

Z citovanej zákonnej úpravy uvedenej v ust. § 155 ods. 2 v spojení s § 166 Exekučného poriadku možno dospieť k záveru, že v prípade ak exekučné konanie prebehne v súlade s účinnou právnou úpravou, t.j. ak exekučný súd, ako aj exekučným súdom poverený súdny exekútor prinútenom výkone súdneho rozhodnutia predajom (dražbou) nehnuteľných vecí vychádzajúc z aktuálnych záznamov o vlastníkoch predávaných nehnuteľností vedených v katastri nehnuteľností a osoba, ktorá má voči týmto nehnuteľnostiam právo spochybňujúce právo vlastníka zapísaného v katastri nehnuteľností, sa nedomáha tohto jej práva včas (pred predajom nehnuteľnosti) podaním vylučovacej žaloby nič nebráni tomu, aby sa vydražiteľ, ktorý zaplatil najvyššie podanie a ktorému bol súdnym exekútorom udelený a exekučným súdom schválený príklep, stal vlastníkom vydraženej nehnuteľnosti ku dňu udelenia príklepu bez ohľadu na „pravdivosť“ vlastníctva povinného z exekúcie, ktorý bol k okamihu udelenia príklepu vedený v katastri nehnuteľností ako vlastník, (porovnaj nález II. ÚS 289/08).

Obdobne je tomu aj pri predaji spoluvlastníckeho podielu, lebo na tento predaj sa použijú ustanovenia o exekúcii predajom nehnuteľností (§ 166). Aj tu však nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu podlieha schváleniu súdom.

V prejednávanej veci z obsahu spisu je zrejme, že súdny exekútor v exekučnej veci vyhlásil dražbu sporných nehnuteľností, avšak táto sa neuskutočnila, pretože v tom čase na liste vlastníctva sporných nehnuteľností bol ako podielový spoluvlastník vedený [REDACTED], ktorý zabránil ich predaju v dražbe tým, že pred začiatkom dražby zložil na účet súdneho exekútora sumu vo výške podielu, ktorý sa mal vydražiť. Exekučný súd následne uznesením zo dňa 19.10.2007 č.k. 38Er/2465/07 schválil nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu sporných nehnuteľností [REDACTED].

Vlastnícke právo právny predchodca žalovanej [REDACTED] teda nadobudol prechodom, a to vykonaním reálneho právneho úkonu, zaplatením ceny draženého spoluvlastníckeho podielu a následným schválením nadobudnutého spoluvlastníckeho podielu súdom, ktoré má účinky ex tunc, to znamená, že vlastnícke právo prešlo na [REDACTED] spätne ku dňu zaplatenia ceny draženého spoluvlastníckeho podielu. Uvedený spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva sa považuje v praxi za originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, pri ktorom je vlastníctvo predchodcu nerozhodné, to znamená, že nie je odvodené od vlastníckeho práva predchodcu, ale k jeho nadobudnutiu dochádza na základe iných skutočností stanovených zákonom. Je teda nesporné, že právny predchodca žalovanej [REDACTED] nadobudol vlastnícke právo v uvedenom podiele k sporným parcelám.

Vzhľadom na to, že právny predchodca žalovanej [REDACTED] nadobudol spoluvlastnícky podiel sporných nehnuteľností v exekučnom konaní ako vydražiteľ takto nadobudnuté vlastnícke právo nemôže byť dotknuté ani prípadnými vadami exekučného konania. Za takejto situácie je treba súhlasiť s názorom žalovanej, že súd prvého stupňa nebol oprávnený posudzovať zákonnosť v priebehu exekúcie, to znamená platnosť nadobudnutia vlastníckeho práva právneho predchodcu žalovanej [REDACTED] v rámci exekučného konania. V tejto súvislosti žalovaná správne poukázala na Nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS. 159/07, v ktorom Ústavný súd SR vychádzal z názoru, že „právomoc posudzovať zákonnosť v priebehu exekúcie zveruje Exekučný poriadok exekučnému súdu, ktorému zároveň poskytuje dostatočný priestor na zásah do jej priebehu rozhodovaním o námietkach proti nej... . Iný všeobecný súd do priebehu exekúcie môže zasiahnuť iba na základe podaného odvolania, dovolania, či mimoriadneho dovolania, a to ako súd vyššej inštancie. Je vylúčené, aby zákonnosť priebehu exekúcie posudzoval ako prejudiciálnu

otázku súd v inom konaní, a to i v prípade, že ide o súd konajúci o mimoriadnom dovolaní Generálneho prokurátora smerujúcim proti rozhodnutiu vydanom v inom než preskúmanom exekučnom konaní. Uvedené je mimo iného dôsledkom zásady zákazu navrátenia do predošlého stavu v exekučnom konaní“.

Správnosť postupu v exekučnom konaní môže byť na podnet účastníkov s účinkami pre exekučné konanie skúmaná len v rámci tohto konania, v rozsahu a prostriedkami stanovenými predpisom upravujúcim toto konanie (porovnaj rozsudok NS SR sp.zn. I Obdo/V2/2004).

Vzhľadom na uvedené preto nemožno považovať za správny názor žalobkyne v odvolaní, že súd prvého stupňa mal posúdiť dôvodnosť nadobudnutia vlastníckeho práva právneho predchodcu [REDAKOVANÉ] v exekučnom konaní, a teda preskúmať postup exekučného súdu. Nie sú preto dané žalobkyňou uvádzané odvolacie dôvody, preto odvolací súd postupom podľa § 219 O. s. p. napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.»

III.

17. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

18. Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

19. Podľa čl. 12 ods. 3 ústavy každý má právo slobodne rozhodovať o svojej národnosti. Zakazuje sa akékoľvek ovplyvňovanie tohto rozhodovania a všetky spôsoby nátlaku smerujúce k odnárodňovaniu.

20. Podľa čl. 12 ods. 4 ústavy nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

21. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

22. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

23. Podľa čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

24. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

25. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická a právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

26. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

27. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

28. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

29. Po podrobnom posúdení sťažnosti, napadnutého rozsudku krajského súdu, obsahu vyžiadaných spisov okresného súdu sp. zn. 17 C 139/2006 a sp. zn. 38 Er 2465/2007 a vyjadrení k sťažnosti dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť sťažovateľov je dôvodná.

30. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Je teda garantom ústavnosti a súdnym orgánom, ktorý je povinný chrániť dodržiavanie a rešpektovanie ústavy všetkými orgánmi verejnej moci vrátane všeobecných súdov. Dodržiavanie ústavy orgánmi verejnej moci však nemožno vzťahovať len na strohé rešpektovanie jej jednotlivých článkov. Generálna interpretačná a realizačná klauzula ustanovuje, že výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 ústavy). Výklad každej právnej normy (právneho predpisu) musí byť konformný s ústavou ako základným zákonom štátu s najvyššou právnou silou. V prípade, že vec pripúšťa rôzny výklad, orgán aplikujúci právo je v konkrétnej veci povinný uprednostniť ústavne konformný výklad.

31. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť

princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

32. Vo veci sťažovateľov došlo ku kolízii dvoch základných práv. A to práva nadobúdateľa nehnuteľnosti na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu a základného práva pôvodného vlastníka podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny.

33. Ústavný súd uvádza, že ak nebolo možné v tomto konkrétnom prípade zachovať maximum z oboch práv, bolo potrebné túto kolíziu riešiť v súlade so všeobecnou ideou spravodlivosti, pričom zvažovať všeobecné súvislosti (nadobudnutie vlastníckeho práva v exekúcii ako originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva), ako aj individuálne okolnosti konkrétneho prípadu.

34. Pri posudzovaní individuálnych okolností prípadu vo veci sťažovateľov bolo potrebné predovšetkým vziať do úvahy to, že k výmazu vlastníckeho práva právnej predchodkyne sťažovateľov došlo na základe absolútne neplatného právneho úkonu, ktorý bol všeobecným súdom posúdený ako zločin a páchatel' bol za toto podvodné konanie právoplatne odsúdený. Je potrebné zdôrazniť, že právna predchodkyňa sťažovateľov sa nijakým spôsobom nepodielala na zmene zápisov jej vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností a určenia svojho vlastníckeho práva, a teda aj jeho ochrany sa začala domáhať v krátkej dobe po tom, ako sa o spáchaní trestného činu dozvedela. Je potrebné vziať do úvahy aj skutočnosť, že všeobecným súdom trvalo 10 rokov, kým o jej návrhu rozhodli. Ústavný súd tiež nemôže prehliadnuť okolnosti, za ktorých boli nehnuteľnosti opakovane prevádzané medzi osobami, ktoré sa vzájomne poznali, a tiež aj na okolnosti, ktoré predchádzali vykonaniu exekúcie, v ktorej boli sporné nehnuteľnosti nadobudnuté ďalším

z vlastníkov, na ktoré podrobne poukázala právna predchodkyňa sťažovateľov v odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 23. júla 2011 a ktoré sa javia ako minimálne nie bežné.

35. Za týchto okolností bolo potrebné z hľadiska všeobecnej idey spravodlivosti uprednostniť ochranu vlastníckeho práva pôvodného vlastníka pred ochranou vlastníckeho práva nadobúdateľa a za prvoradé považovať obnovenie stavu, ktorý existoval pred podvodným konaním. Pokiaľ tak všeobecné súdy nepostupovali, porušili základné práva sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

36. Ústavný súd považuje prístup krajského súdu, ktorý rozhodol iba na základe právneho názoru o originárnom spôsobe nadobudnutia vlastníckeho práva v exekučnom konaní v okolnostiach konkrétnej veci za rýdzo formalistický, nerešpektujúci ústavou, listinou a dohovorom zaručenú ochranu vlastníckeho práva sťažovateľov, resp. ich právnej predchodkyne.

37. Ústavný súd zdôrazňuje, že nespochybňuje svoju judikatúru, na ktorú odkázal krajský súd v napadnutom rozsudku (II. ÚS 159/07). Vo veci sťažovateľov však nešlo o prípad, keď bolo potrebné posudzovať zákonnosť priebehu exekúcie a platnosť nadobudnutia vlastníckeho práva [REDAKOVANÉ] ako právneho predchodcu žalovanej, na ktoré nemali okresný súd ani krajský súd oprávnenie a uvedené patrí do kompetencie exekučného súdu.

38. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že krajský súd vo svojom uznesení z 13. októbra 2011 prikázal okresnému súdu skúmať dobromyseľnosť všetkých kupujúcich predmetných nehnuteľností, a to vrátane [REDAKOVANÉ]. Z rozsudku okresného súdu vyplýva, že rozhodujúcou okolnosťou, pre ktorú zamietol návrh na určenie vlastníckeho práva, bola práve dobromyseľnosť [REDAKOVANÉ] pri nadobúdaní vlastníckeho práva v exekučnom konaní, ktorý si ako podielový spoluvlastník nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom exekúcie, uplatnil svoje vlastnícke právo. S týmto argumentom sa krajský súd stotožnil. Z uvedeného je zrejmé, že ani okresný súd a ani krajský súd nevylučovali možnosť, aby bolo návrhu

právnej predchodkyne sťažovateľov vyhovené v prípade, že bude zistené, že [REDACTED] nebol v exekučnom konaní dobromyseľný.

39. Pokiaľ by bezvýhradne platil názor krajského súdu, ktorým odôvodnil napadnutý rozsudok, a to že nadobudnutie vlastníctva v exekučnom konaní je originárnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva, pri ktorom je vlastníctvo právneho predchodcu nerozhodné, otázka skúmania dobromyseľnosti by bola irelevantná, pretože vzhľadom na zastávaný názor krajského súdu o zákaze navrátenia do predošlého stavu v exekučnom konaní by ani prípadná nedobromyseľnosť [REDACTED] nemohla mať vplyv na nadobudnutie jeho vlastníckeho práva.

40. V demokratickom a právnom štáte, za ktorú je Slovenská republika považovaná, je neprípustné, aby sa vlastník nehnuteľnosti, ktorý bol svojho vlastníckeho práva zbavený konaním, ktorý je právoplatným rozsudkom v trestnom konaní vyhodnotený ako zločin, musel následne v súdnom spore trvajúcom viac ako 10 rokov domáhať toho, aby mu bola poskytnutá ochrana jeho vlastníckeho, pričom všeobecný súd v tomto konaní z rýdzo formalistických dôvodov uprednostní ochranu nadobúdateľa vlastníctva pred ochranou osoby, ktorá bola poškodená trestným činom a žiadnym konaním sa o výmaz z katastra nehnuteľností nepričinila.

41. Podľa § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý bol v čase rozhodovania krajského súdu v účinnosti, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

42. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu v odôvodnení rozhodnutia zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že (ne)majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

43. Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

44. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd pri rozhodovaní v predmetnej veci nepostupoval v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z citovaného ustanovenia § 157 ods. 2 OSP a relevantnej judikatúry ESLP, ktorou je pri svojom rozhodovaní tiež viazaný.

45. V posudzovanej veci sa krajský súd vôbec nezaoberal námietkami právnej predchodkyne sťažovateľov týkajúcich sa okolností, za ktorých bola zbavená svojho vlastníckeho práva, teda podvodného konania [REDACTED]. Bolo povinnosťou krajského súdu, aby sa v okolnostiach danej veci s týmito námietkami obsiahnutými v odvolaní vysporiadal. Pokiaľ tak krajský súd nepostupoval a tieto námietky ponechal nielenže úplne

bez povšimnutia, ale v odôvodnení svojho rozsudku ich ani neuviedol, postupoval nedôsledne a svojvoľne, a tým porušil právo sťažovateľov na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru). V dôsledku tohto porušenia porušil tiež sťažovateľmi označené právo na ochranu vlastníctva zaručené v čl. 20 os. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu.

46. Takýmto postupom krajského súdu zároveň došlo k neopodstatnenému uprednostneniu ochrany vlastníckeho práva nadobúdateľa pred ochranou vlastníckeho práva pôvodného vlastníka iba na základe rýdzo formalistického prístupu krajského súdu aplikáciou zásady zákazu navrátenia do predošlého stavu v exekučnom konaní bez posúdenia konkrétnych individuálnych okolností prípadu.

47. Ústavný súd v závere konštatuje, že bude potrebné, aby sa krajský súd s okolnosťami, za ktorých bola právna predchodkyňa sťažovateľov zbavená svojho vlastníckeho práva, vysporiadal, posúdil individuálne okolnosti prípadu sťažovateľov, pri rozhodovaní vo veci sťažovateľov na tieto prihliadal a rešpektoval právny názor ústavného súdu vyjadrený v tomto náleze.

48. Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa upriamujúcu pozornosť na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 298/08 ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na okolnosti prípadu nejde o vec totožnú s uvedeným rozhodnutím ústavného súdu.

IV.

49. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší. Na základe citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde preto ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie, v ktorom je viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto náleze [§ 56 ods. 3 písm. b) a ods. 6 zákona o ústavnom súde].

50. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

51. Sťažovatelia žiadali o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1 000 € pre každého z nich, ktoré odôvodnili tým, že bolo porušené ich právo na spravodlivý proces a bolo im znemožnené efektívne užívať ich vlastnícke právo.

52. S prihliadnutím na dôvody, pre ktoré sťažovatelia finančné zadosťučinenie požadovali, ústavný súd považoval za dostatočné vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľov podľa ústavy a medzinárodnej zmluvy, a preto v tejto časti sťažnosti sťažovateľov nevyhovel a finančné zadosťučinenie im nepriznal.

53. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Ústavný súd priznal sťažovateľom (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu ich právneho zastúpenia advokátkou, ktorá si uplatnila nárok na ich úhradu v celkovej sume 768,77 €.

54. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľov ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2016 ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb je 71,50 € (§ 11 ods. 3 v spojení s § 13 ods. 2 vyhlášky) a hodnota režijného paušálu je 8,58 €. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2017 ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb je 73,67 € (§ 11 ods. 3 v spojení s § 13 ods. 2 vyhlášky) a hodnota režijného paušálu je 8,84 €.

55. S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľom nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2016 (prevzatie a príprava zastúpenia

a podanie sťažnosti ústavnému súdu) v sume 640,64 € vrátane režijného paušálu. Keďže právna zástupkyňa predložila ústavnému osvedčenie o tom, že je platiteľom DPH, odmena za poskytnuté právne služby v konaní pred ústavným súdom bola zvýšená o 20 %, čo predstavuje celkovú sumu 768,77 €.

56. Ústavný súd nepriznal úhradu trov za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2017 (stanovisko k vyjadreniu okresného súdu), pretože toto vyjadrenie neobsahovalo žiadne skutočnosti významné pre rozhodnutie ústavného súdu.

57. Trovy konania je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

58. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2017